Jóna Dávid

Üzenetet kaptam

Baranyi Ferenc Tótágas kötetéhez

A köpenynek a visszája, ó már megint a színe látszik,
ahogy épp egy másik zenekar burjánzik,
a napraforgó ilyen, mint az ember,
a gyűlölettel tartható fenn a kétpártrendszer.

*„Haragot hóhér vérpadon nem érez”**
nem fűzi mélybarátság a kenderkötélhez,
ő csak pont a mondat végén,
amit messziről is látni, az a füst, s a hajókémény.

A tenger-messze gyönyörű élmény,
az a *„tiszta versbeszéd”*,
közelre nem lát, botorkál is ettől,
de látja a dolgok igazán fontos lényegét.

Miközben a tapshoz kész a megírt rigmus,
megnyugtató ez a hideg profizmus,
ma kommunikációs szakembereknek hívják,
még a hamis ígéretek hamisságát is meghamisítják.

Mi a tisztességét óvnánk a versnek,
de ömlenek ránk a megszégyenített szavak,
ki tiltaná meg, hogy kétszáz szónak habján
nyilvánosan ők is álmodozzanak.

Aztán itt a szilencium, az öncenzúra,
az üresség, a fájdalmas csend,
kik szó nélkül hagynak mindent,
például a jóvátehetetlent.

…

És itt vagy Te Pietro!
A veszteglő vagonból csendre intesz, üzensz,
emberhez méltó gondokat adsz örökül,
mintha Homéroszt olvasnám, eredetiben görögül.

Mit tegyek a Pokol kapujában?
A túlélés tűzálló fehér ruhája
itt nem ér sokat!
Néhány igaz szóval nem tudjuk felitatni az aljasságokat!

Pietro, a világunk van, és nem létezik!
Ha nem olvasnak, akkor elsötétedik,
vagy éppen kifakul,
és eltűnünk a tejútrendszer mélyén örökre,
megváltoztathatatlanul.
Ez a sorsunk, mi más?
Várj!
A Pokolban elkezdődött a kapunyitás…

* Baranyi Ferenc *Dante a tizedik körben* című versének egy mondata.